k celkové hospodářské a sociální situaci té které osoby. Bylo by tedy i u dotyčných cestářů, jichž příjem ze zaměstnání toho je poměrně nepatrný, i doba, již zaměstnání to vyžaduje, je omezena, nutno zjistiti, v jakém poměru toto zaměstnání je k jinakým příjmovým zdrojům, po případě k jinaké činnosti osob oněch, a s tohoto hlediska bylo by posuzovati, zdali cestářství v rámci celkové jejich hospodářské a sociální situace lze kvalifikovati jako zaměstnání hlavní. (Nález Nejv. správ. soudu z 31. prosince 1924, č. 13.760/23. — Srov. též nález nejv. správního soudu z 30. června 1924, č. 7344/24 v »Soc. revui«, roč. 1924, str. 493.)

O vedlejším zaměstnání jisté osoby může býti řeči jen tenkráte, má-li táž osoba ještě jiné zaměstnání, jež lze kvalifikovati jako zaměstnání hlavní. Není však v zákoně opory pro výklad, že by toto hlavní zaměstnání musilo býti zaměstnáním výdělečným. Paragraf 1 nem. zák. a rovněž § 17 zákona o právních poměrech domovníků mluví prostě o zaměstnání vedlejším, nikoli o výdělečném zaměstnání vedlejším jako protikladu hlavního výdělečného zaměstnání. Přihlédne-li se k tomu, že zákonodárce v jiných zákonech, na př. v pensijním zákoně z 5. února 1920, č. 89, v § 2, č. 2 a § 3, odst. 6, staví proti vedlejšímu zaměstnání výslovně »hlavní výdělečné zaměstnání«, v nemocenském zákoně toho však opominul, nelze shledati, že by názor žalovaného úřadu, jako by se mohlo mluviti o zaměstnání vedlejším podle § 1 nem. zák. jen tehdy, je-li tu ještě jiné výdělečné zaměstnání (hlavní zaměstnání), měl v zákoně opory. (Nález nejv. správního soudu z 10. března 1925, č. 4847/25.)

K § 6a, odst. 3 nem. zák. Ustanovení toto má zajisté význam nejen pro výpočet podpůrného období (§ 6, č. 2, odst. 3), nýbrž i pro stanovení náhradní povinnosti pokladny vůči nemocnici (§ 8, odst. 3), poněvadž ustanovení to obsahuje závaznou normu o tom, kdy nastává při onemocnění touž chorobou nový pojistný případ. V daném sporu jde však o to, zdali ustanovení to platí i tehdy, když zaměstnanec v mezidobí od zastavení nemocenského (vystoupení z prvého léčení) do nového onemocnění nebyl členem pokladny a pozbyl ve smyslu § 13, č. 3 nároku na pojistné dávky. Podle názoru Nejv. správního soudu je nutným předpokladem pro použití § 6a, odst. 3: 1. aby tu byl in concreto závazek pokladny k pojistným dávkám, ať již proto, že členství onemocnělého k pokladně vůbec nepominulo, či po zastavení nemocenského znovu bylo nabyto, nebo že onemocnění spadá do lhůty ochranné § 13/3. Tomuto názoru svědčí doslov cit. předpisu »pro výpočet trvání podpůrného období«, jenž předpokládá podpůrný závazek pokladny, svědčí mu i zařadění tohoto ustanovení mezi normy, upravující povinnosti pokladen; 2. aby nenastalo přerušení nezpůsobilosti ku práci, což plyne nejen z dikce cit. § 6a), odst. 3, »opětná nezpůsobilost ku práci, nastalá následkem nemoci«, ale i z úvahy, že v případě nepřerušeného trvání onemocnění stíhá pokladnu již z předpisu § 6, č. 2, odst. 3, podpůrný závazek stejného rozsahu i pro ono mezidobí. (Nález Nejv. správ. soudu z 30. května 1925, č. 6274/25.)

K §§ 31 a 32 nem. zák. Faktické, byť i nepovinné přihlášení zaměstnance k nemocenskému pojištění jest posuzovati s hlediska § 32, pokud nejde o úpravu pojistného poměru pro futuro, nýbrž o posouzení právních účinků, plynoucích z přihlášky pro praeterito, a nemůže tudíž zaměstnavatel, jenž přihláškou svou